

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: R. H., bytem K.
zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Doležalem, sídlem nám.
Republiky 679/5, Opava

proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, sídlem Závodní 353/88, Karlovy
Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2018, č. j. 896/SÚ/18-3,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2018, č. j. 896/SÚ/18-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kraslice, odboru územního plánování, stavebního úřadu a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

památkové péče (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne ze dne 20. 7. 2018, č. j. 7004/2018/MUK-4 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu, jímž se určuje, že stavebníkovi (Městu Přebuz) nevzniklo právo provést stavbu opravy veřejně přístupné komunikace na pozemcích parc. č. X, X a X, to vše v katastrálním území Přebuz.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že předmětem žaloby je nedostatečné vypořádání nebo opomenutí vypořádání s odvolacími námitkami, které uplatnil v odvolání.
3. Žalobce se v řízení domáhal vydání deklaratorního rozhodnutí, že stavebníkovi Město Přebuz nevzniklo právo provést stavbu výspravy místních komunikací v městě Přebuz v rozsahu pokládka recyklovaného asfaltového materiálu v tl. 100 mm a dvouvrstvý emulzní nátěr na pozemcích p. č. X, p. č. X a p. č. X, vše v k. ú. Přebuz, obec Přebuz bez ohlášení stavby nebo stavebního povolení. Žalobce ve své žádosti ze dne 10. 8. 2017 a v dalších podáních uváděl, že je vlastníkem nebo spoluvlastníkem pozemků p. č. X, p. č. X, p. č. st. X, jehož součástí je stavba č. e. X (stavba pro rodinnou rekreaci) a p. č. st. X, vše v k. ú. Přebuz, obec Přebuz a tvrdil, že za situace, kdy by předmětná stavba vyžadovala ohlášení stavby nebo stavební povolení, by s ním stavebník musel jednat pro obdržení ohlášení stavby nebo by musel být účastníkem řízení o vydání stavebního povolení na danou stavbu, a proto je deklaratorní rozhodnutí nutné k uplatnění jeho práv jako účastníka řízení a přímo dotčeného vlastníka sousedních nemovitostí. Prvoinstanční rozhodnutí uvedlo, že žalobce v žádném ze svých podání neprokázal a nedoložil skutečnost, že by uvedenou opravou byla dotčena jeho práva, tj. nebyla splněna základní podmínka § 142 odst. 1 správního řádu, kdy žadatel neprokázal, že vydání deklaratorního rozhodnutí je nezbytné k uplatnění jeho práv. Ve svém odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce uvedl, že toto rozhodnutí se vůbec nezabývalo argumentací žalobce ohledně toho, že je vydání rozhodnutí nezbytné pro uplatnění jeho práv obsaženou v jeho žádosti ze dne 10. 8. 2017 a v doplnění žádosti ze dne 21. 8. 2017, a proto je ve zjevném rozporu s § 68 správního řádu a je nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí se touto odvolací námitkou zabývalo zcela nedostatečně. Sice ocitovalo argumenty žalobce obsažené v jeho podáních ze dne 10. 8. 2017 a ze dne 21. 8. 2017, avšak dále se při vypořádání této odvolací námítky omezilo pouze výklad vyhlášky č. 104/1997 Sb. a uvedlo, že provedené práce nevyžadují opatření ve smyslu stavebního zákona, čímž fakticky spíše reagovalo na odvolací námitku v bodě II. písm. a) odvolání ohledně povahy stavební činnosti a výkladu vyhlášky č. 104/1997 Sb. (k tomu viz další žalobní bod). Napadené rozhodnutí se ovšem vůbec nezaměřilo na skutečnost, zda prvostupňové rozhodnutí přezkoumatelným způsobem zdůvodnilo, že žalobce neprokázal, že by uvedenou opravou (stavbou) byla dotčena jeho práva, tj. nebyla splněna základní podmínka § 142 odst. 1 správního řádu. Toto je procesní otázka, kterou nemůže žalovaný vyřešit tím, že uzavře, že provedené práce nevyžadují opatření ve smyslu stavebního zákona. Řádné posouzení toho, zda je prokázáno ze strany žadatele, že je rozhodnutí nezbytné pro ochranu jeho práv, je prvotní podmínkou, aby bylo možné následně věcně posuzovat žádost o určení právního vztahu, tj. určit, že určité právo někomu vzniklo, či nevzniklo, tedy zda provedené práce (stavba) vyžadují nebo nevyžadují opatření ve smyslu stavebního zákona. Žalovaný i správní orgán prvního stupně tato dvě hlediska (procesní ohledně prokázání nezbytnosti rozhodnutí pro uplatnění práv a hmotněprávní ohledně samotného posuzování, zda určité právo vzniklo, či nikoliv)

nesprávně směřuje. Napadené rozhodnutí tedy vůbec neodpovídá na otázku, zda bylo vydání rozhodnutí dle § 142 správního řádu nezbytné pro uplatnění práv žalobce a vůbec se nevypořádává s argumenty žalobce uvedenými v bodě I. jeho odvolání, zda tuto otázku přezkoumatelným způsobem v souladu s požadavky § 68 správního řádu vypořádalo rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Tímto je i napadené rozhodnutí stiženo nepřezkoumatelností pro nedostatek odůvodnění, neboť napadené rozhodnutí tímto neobsahuje náležitosti požadované § 68 správního řádu. Podle § 68 odst. 1 správního řádu musí být součástí rozhodnutí odůvodnění a podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Jak konstantně uvádí ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, jinak se jedná o nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K tomu lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46 zveřejněný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1124/2010 nebo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51 zveřejněný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 638/2005. V této souvislosti lze poukázat též na dřívější judikaturu, na kterou Nejvyšší správní soud sám odkazuje, a to na rozsudek Vrchního soudu v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, který uvedl, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

4. Co se týče odvolací námitky ohledně nesprávnosti prvostupňového rozhodnutí ve věci povahy stavební činnosti a výkladu vyhlášky č. 104/1997 Sb. na povahu této činnosti /bod II. písm. a) odvolání/, jedná se po hmotněprávní stránce o klíčovou otázku pro posouzení žádosti po obsahové stránce, jsou-li splněny procesní podmínky pro její projednání (tj. je prokázáno, že vydání deklaratorního rozhodnutí je nezbytné k uplatnění práv žalobce). Fakticky se k této odvolací námitce žalované rozhodnutí vyjádřilo při vypořádání předchozí odvolací námitky v bodě I. (str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí) a stručně dále na str. 9. Tyto závěry napadeného rozhodnutí považuje žalobce za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a i v případě jejich řádného odůvodnění je nutné považovat tyto závěry za věcně nesprávné z důvodu nesprávného výkladu právních předpisů. Napadené rozhodnutí uvádí, že odvolatel zcela přesně citoval příslušná rozhodná ustanovení vyhlášky č. 104/1997 Sb., avšak některá ustanovení si vykládá velice přísně. Rozhodnutí uvádí, že příloha č. 5 dané vyhlášky vcelku podrobně specifikuje, které stavební práce jsou považovány za takové, které žádné opatření ve smyslu stavebního zákona nevyžadují. Není to jen vyspráva asfaltových krytů podle bodu 1. 1., ale také podle bodu 3. 1. zesílení nebo rozšíření vozovky a krajnic, podle bodu 3. 5. oprava koruny komunikace včetně součástí a příslušenství nebo podle bodu 2. 2. obnova jednotlivých druhů součástí a příslušenství komunikací. Dále rozhodnutí k odvolací námitce žalobce v bodě II. písm. a) odvolání uvádí pouze to, že žalobcem uvedený výklad právních předpisů považuje za

velice přísný a pokud by se jej správní orgány držely, znamenal by jejich zahlcení ohlášeními či žádostmi o stavební povolení a dále opakuje, že provedené práce splňují požadavky uvedené v příloze č. 5 vyhlášky č. 104/1997 Sb., především tedy činností uvedených pod body 3.1, 3. 5. nebo 2. 2. a nejedná se o práce vyžadující podle § 14 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 104/1997 Sb., ohlášení stavby. Je nutné uvést, že v jádru stejnou argumentaci použil žalovaný již v předchozím rozhodnutí, které v předmětném řízení vydal, a to v rozhodnutí ze dne 23. 5. 2018, č. j. 992/SÚ/17-9, kterým zrušil předchozí rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 26. 9. 2017, č. j. 3738- 1/17/SÚ/Mu, a proto žalobce v odvolání výslovně uváděl argumenty vůči těmto závěrům krajského úřadu v bodě II. písm. a) svého odvolání a očekával, že se k nim žalovaný přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí o odvolání vyjádří. Napadené rozhodnutí se však s těmito odvolacími argumenty řádně nevypořádalo, jak je patrné z odůvodnění na str. 9 rozhodnutí, kde je prakticky opakována argumentace již použitá na str. 6 napadeného rozhodnutí, která je zcela shodná jako argumentace v předchozím rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2018, č. j. 992/SÚ/17-9. Jediným novým (nedostatečným) argumentem napadeného rozhodnutí je skutečnost, že při výkladu žalobce by došlo k zahlcení správních orgánů ohlášeními či žádostmi o stavební povolení. K tomu žalobce uvádí, že případné personální nebo organizační otázky činnosti správních orgánů nemohou být nadřazeny dodržování zásady zákonnosti a je pouze věcí moci výkonné, jakým způsobem zabezpečí plnění pravomocí správních orgánu, které vyplývají z právních předpisů. Nelze argumentovat tím, že určitý výklad právního předpisu je a priori nesprávný, protože by znamenal pro správní orgány vyšší nápad případů. Stejně jako v předchozím žalobním bodě je tímto žalované rozhodnutí stíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek odůvodnění, neboť napadené rozhodnutí tímto neobsahuje náležitosti požadované § 68 správního řádu, zejména absentuje přezkoumatelná informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný se nevyjádřil k argumentům žalobce, kterými dovozuje, že k předmětné stavbě je třeba dle § 14 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 104/1997 Sb. ohlášení stavby, uvádí tyto argumenty žalobce též jako žalobní bod a domnívá se, že i kdyby byl závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí, že se nejedná o stavbu (práce) vyžadující dle § 14 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 104/1997 Sb. ohlášení, řádně odůvodněn, není věcně správný, a to z následujících důvodů, které by měl řádně posoudit rozhodující soud. Žalobce uvádí, že bod 2. Souvislá údržba komunikací přílohy č. 5 vyhlášky uvádí definici souvislé údržby tak, že *„zahrnuje rozsáhlejší práce v souvislých úsecích sloužící k zachování a obnově původních vlastností.“* Aby bylo možno zachovat nebo obnovit původní vlastnosti komunikace, je nepochybné, že takové vlastnosti v minulosti komunikace musela mít. Jestliže dojde k nahrazení jednoho druhu povrchu komunikace (šterkového krytu z makadamu) novým druhem povrchu (asfaltovým krytem), který tato komunikace nikdy neměla, nemůže se jednat o zachování a obnovu původních vlastností a o obnovu dle bodu 2.2, nýbrž se jedná o získání nových vlastností komunikace, které nikdy předtím tato komunikace neměla, tedy spíše o výměnu krytu jednoho druhu (šterkový kryt) novým druhem (asfaltový kryt), nikoliv obnovu jednotlivých druhů komunikací. Pracemi sloužícími k zachování a obnově původních vlastností by tak bylo pouze souvislé nahrazení dosavadního šterkového krytu (poničeného) novým šterkovým krytem, což by vedlo k obnově původních vlastností, když odstraňovaný šterkový kryt byl jako nový na komunikaci zbudován. Takový výklad žalobce jistě nelze považovat za přísný výklad, neboť umožňuje bez ingerence stavebního úřadu běžné opravy nebo souvislou údržbu komunikací. Neumožňuje však dle žalobce

výměnu jednoho druhu povrchu komunikace (šterkový kryt) jiným druhem povrchu komunikace (asfaltový kryt), jako se tomu stalo v posuzovaném případě. Lze se však domnívat, že situace, kdy se mění jeden druh povrchu komunikace jiným druhem, lapidárně řečeno, kdy dochází k vyasfaltování komunikace, která dříve měla jen šterkový povrch, nebude tak častá, aby toto bylo možné považovat za nepřípustný výklad. V případě oprav podle odrážek 3.1 a 3.5 citovaných žalovaným se jedná o opravy vozovky nebo koruny komunikace včetně součástí a příslušenství, nikoliv však o výměnu stávající vozovky se šterkovým krytem za jiný kryt, tj. asfaltový kryt, neboť toto není opravou, nýbrž úpravou spočívající ve výměně druhu krytu. Pojem oprava právní teorie chápe tak, že *„znamená obnovení funkčnosti nebo vzhledu věci“* (srov. Pelikánová, I.- Komentář k obchodnímu zákoníku. 4. díl, § 409 – 565. Praha : Linde, 1997, s. 512). To je ostatně v souladu s tím, že opravou dle přílohy č. 5 vyhlášky se rozumí méně rozsáhlé práce sloužící k zachování a obnově původních vlastností (rozsáhlejší práce sloužící k zachování a obnově původních vlastností jsou podle bodu 2.2 souvislou údržbou). Změna druhu krytu komunikace přitom neznámá obnovení funkčnosti nebo vzhledu věci, ale znamená nabytí nové funkčnosti nebo vzhledu, které věc původně vůbec neměla (nelze tedy hovořit o jejich obnovení). Takové stavební práce tedy nejsou opravou ani údržbou, nýbrž úpravou vlastnosti věci, tj. úpravou vozovky a krajnic nad rozsah běžné a souvislé údržby uvedené v příloze č. 5, tedy úpravou vyžadující dle § 14 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 104/1997 Sb. ohlášení stavby. Ze shora uvedených důvodů je tedy nutné ke stavební činnosti stavebníka na pozemcích p. č. X, p. č. X a p. č. X, vše v k. ú. Přebuz, obec Přebuz považovat za stavební záměr, k němuž je třeba ohlášení stavebnímu úřadu, neboť se jedná o úpravu vozovky a krajnic nad rozsah běžné a souvislé údržby uvedené v příloze č. 5, tedy úpravou vyžadující dle § 14 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 104/1997 Sb. ohlášení stavby. Závěr napadeného rozhodnutí na str. 9, že u předmětných stavebních činností stavebníka Města Přebuz se nejedná o práce vyžadující dle § 14 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 104/1997 Sb. ohlášení stavby, je tedy ze shora uvedených důvodů dle žalobce věcně nesprávný, což vede k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

5. V odvolací námitce uvedené v bodě II. písm. b) odvolání žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně učinil nedostatečný skutkový závěr o tom, zda stavba komunikace nepřesahuje jiný pozemek, než pozemek stavebníka, a to na pozemek p. č. X v k. ú. Přebuz. Žalobce přitom poukazoval na skutečnost, že stavba přesahuje na tento pozemek, již v řízení před správním orgánem prvního stupně, a to ve svém podání ze dne 6. 9. 2017. Napadené rozhodnutí se touto odvolací námitkou též zabývalo zcela nedostatečně a nesprávně. Uvedlo na str. 10 rozhodnutí, že pokud se žalobce domníval, že stavba zasahuje na jeho pozemky, bylo na něm a nikoliv na správním orgánu, aby vytyčení pozemků provedl sám, a tím aby prokázal, že je vydání deklaratorního rozhodnutí nezbytné pro uplatnění jeho práv. Dále napadené rozhodnutí odkázalo, že v případě zásahu stavby do práv vlastníka sousedního pozemku (žalobce), má možnost podat občanskoprávní žalobu. Dle názoru žalobce on řádně označil a doložil důkaz ve svém podání ze dne 6. 9. 2017, že stavba zasahuje na pozemek p. č. X, a to fotografií, na níž je vytyčovací kolík, který určuje hranici mezi pozemkem žalobce a pozemkem, na kterém původně byla pozemní komunikace. Tento důkaz nepovažoval správní orgán prvního stupně za přesvědčivý a lakonicky se s ním vypořádal tak, že uvedl, že *„trocha šterku z dosypané krajnice, jak je vidět na fotografii, opravdu není stavbou na cizím pozemku“*. Z těchto důvodů žalobce uvedl v odvolání, že takový závěr by mohl správní orgán učinit jen tehdy, pokud by si zadal vypracování vytyčovacího náčrtu, eventuálně k tomu vyzval stavebníka. Za situace, kdy je

evidentní rozpor při hodnocení důkazu (fotografie) mezi prvostupňovým správním orgánem a žalobcem, nepostačuje takový důkaz ke zjištění stavu věci. V takovém případě má správní orgán postupovat podle § 141 odst. 4 ve spojení s § 142 odst. 3 správního řádu a může provést i důkazy jiné, protože ani ve sporném řízení a řízení o určení právního vztahu není zbaven povinnosti dodržovat zásadu materiální pravdy dle § 3 správního řádu (viz Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2015, s. 638). Dle názoru žalobce tedy žalovaný i prvostupňový správní orgán nedostatečně zjistily skutkový stav ohledně přesahu stavby na cizí pozemek a tímto nedodržely požadavky § 3 správního řádu. Je přitom nutné uvést, že v případě přesahu stavby na cizí pozemek bez souhlasu jeho vlastníka, se jedná o stavbu, která pak není stavbou, která nevyžaduje ohlášení ani stavební povolení dle § 15 vyhlášky č. 104/1997 Sb., neboť touto stavbou pak mohou být dotčena práva jiných osob (vlastnické právo vlastníka sousedního pozemku) dle písm. d) citovaného ustanovení. Posouzení této otázky tak nelze redukovat pouze na závěr, že vlastník se může domáhat svých práv u občanskoprávního soudu, jak uvádí napadené rozhodnutí na str. 10.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě zejména uvedl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční bylo vydáno v souladu s právními předpisy, v plném rozsahu na odůvodnění daných rozhodnutí odkazuje. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

V.

Posouzení věci soudem

7. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.
8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

VI.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba není důvodná.
10. Úvodem je nezbytné předeslat, že obsah žádosti, již se žalobce domáhal vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu, jímž se určuje, že stavebníkovi nevzniklo právo provést stavbu opravy veřejně přístupné komunikace, nedává soudu s ohledem na skutkový stav jinou možnost než žalobu bez dalšího zamítnout.
11. V obecné rovině si je třeba uvědomit, že do vlastnického práva žalobce může být zákonně zasazeno toliko na základě určitého právního důvodu (titulu). Daný důvod může být

buďto soukromoprávní či veřejnoprávní povahy. Pokud se jedná o veřejnoprávní titul (například územní rozhodnutí či stavební povolení), může se žalobce proti dotčení svých práv, z něho vyplývajícím, bránit v řízení před správními soudy, v případě zásahu soukromoprávního charakteru před civilními soudy v občanskoprávním řízení.

12. V projednávané věci je mezi účastníky nesporné, že stavební činnost stavebníka spočívající v opravě komunikace neměla oporu v žádném veřejnoprávním titulu, o něhož by se odvíjel zásah do žalobceho vlastnického práva – stavebník bez dalšího začal provádět stavbu. Za této situace žádost o vydání shora popsaného deklaratorního rozhodnutí zcela postrádá smysl, nemůže sloužit k ochraně práv žalobce, neboť platí, že řízení podle § 142 správního řádu má za cíl vytvoření předpokladu pro konání jiného řízení (například řízení o odstranění stavby) deklarací, že určité veřejné subjektivní právo, o které se opírá zásah do vlastnického práva jiného, nevzniklo. V daném případě však žalobce žádný veřejnoprávní titul, jehož nezákonnost by bylo nutné deklarovat, netvrdí. V podrobnostech lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu – například na rozsudek ze dne 23. 3. 2017, č. j. 4 As 233/2016 – 39 týkající se certifikátu autorizovaného inspektora, podle něhož „řízení o dodatečném povolení stavby vedené v rámci řízení o odstranění nepovolené stavby (§ 129 stavebního zákona z roku 2006) typově představuje řízení, v němž opomenutý účastník řízení může své námitky odpovídajícím způsobem uplatnit. **K tomu, aby však takové řízení mohlo proběhnout, je nezbytné právě to, aby se jednalo o nepovolenou stavbu – jak přitom zvláštní senát ve výše uvedeném usnesení čj. Konf 25/2012-9 nastínil, právě rozhodnutí podle § 142 správního řádu, deklarující, že certifikát autorizovaného inspektora právo stavět nezaložil (zde konkrétně veřejné subjektivní právo osoby zúčastněné na řízení provést spornou změnu stavby), je nezbytným předpokladem pro vlastní zahájení řízení o odstranění stavby.** Pokud tedy stavební úřad bez zákonného podkladu zahájil řízení o odstranění sporné změny stavby v situaci, kdy si certifikát autorizovaného inspektora stále ještě zachovával svou právní relevanci, toto řízení nemohlo představovat záruku, že stěžovatel bude reálně moci prosazovat svá práva, neboť toto řízení mohlo být kdykoliv ukončeno bez meritorního posouzení (stejně jako řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby vedené v jeho rámci).“
13. Soud zároveň zdůrazňuje, že pokud má žalobce za to, že stavební činnost protiprávně zasahuje do jeho vlastnického práva (viz bod 4, 5 rozsudku), pak při absenci veřejnoprávního titulu, z něhož by daný zásah vycházel, se musí bránit v řízení před civilními soudy zápůřčí žalobou podle občanského zákoníku, případně pokud má za to, že činnost stavebníka porušuje předpisy práva veřejného, může dát podnět k zahájení řízení o odstranění stavby. Závěry správních orgánů obsažené v napadeném, resp. prvoinstančním rozhodnutí o tom, že žalobce nebyl zamítnutím žádosti dotčen na svých právech, resp. o možných jiných prostředcích ochrany jeho práv, proto plně ob stojí.
14. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

15. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci

plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadoval jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 31. 3. 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu